

VI. ÉVFOLYAM 6. SZÁM 2020.10.

LEVÉL A SZERKESZTŐSÉGNEK: marcalinaplo@gmail.com

MARCALI VÁROSI ÖNKORMÁNYZAT INGYENES MAGAZINJA

MEGJELENIK 5000 PÉLDÁNYBAN

marcalinapló

EMLÉKSZEL MÉG?

ÖTVEN ÉVES A „SZAKI”!

EMLÉKSZEL MÉG?

A hatvanas évek elejére világossá vált, hogy Marcali kinötte az általános iskoláját: a tanítás váltott műszakban, délelőtt-délután folyt, és a környéken megszűnt felső tagozatok kisdíkjait is itt helyezték el, akik úgynevezett hétközi kollégiumban laktak /a mai X ház épületében /.

A meglévő iskola kertjébe építettek egy pavilont /így hívták/, ahol néhány felsős osztályt el tudtak helyezni. Ez tágas volt, világos és praktikus is, hiszen eleve iskolának épült, a kor követelményeihez igazodva. Ennek nem olajos padlója volt, hanem parkettája, utcai cipőben be se szabadott menni a tantermekbe! Az egykori diákok szerint jó volt a pavilonba járni -- legfőképpen azért, mert a tanári szoba a főépületben volt, így becsengetés után később értek ki a tanárok, kicsit tovább lehetett nyújtani a szünetet.

Nem csoda, hogy teljes értetlenséggel nézték a marcaliak, amikor pár év elteltével az épületből kiebrudalták az iskolát, nagyjából szétverték a belsejét, és nagy átalakítások kezdődtek. Hamarosan kiderült, hogy a Mechanikai Művek nevű budapesti cég nézte ki magának a helyet, itt fog egy kondenzátorokat gyártó üzemet nyitni. Ez lett marcali szóhasználatban a „Kondi”, az „ELKO”, ami egészen a nyolcvanas évek végéig biztosított munkát - megélhetést dolgozóinak.

Egy olyan házaspárral beszélgetünk, akik csaknem a kezdetektől a megszűnésig itt dolgoztak, itt ismerték meg egymást, kötötték házasságot, telepedtek le a városban, ahol most már nyugdíjas éveiket élik: Varga Ilona és Jandrics József.

- Hogy is volt?

- Kéthelyről jártam be - kezdi az emlékezést Ica -, ha délelőttös voltam, négy óraker kellett kelni, mert öt óra öt perckor indult a busz, de jártam be Újlakról, Keresztúrról is, nekik nyilván még korábban volt ébresztő. Én mégis ezt bírtam jobban, az éjszakázás megviselt, igazán soha nem tudtam megszokni. Akkor még szabad szombat se volt, de fiatalok voltunk, viseltük, amit kellett. Én a munka mellett szinte állandóan tanultam is, meg még ezerféle mindent csináltam, még könyvterjesztő is voltam.

- Nekem nem volt újdonság a bejárás -folytatja a férj -,14 éves korom óta gyakoroltam. Ide jártam gimnáziumba, a busz hajnalban indult, mi, Zsiffa felől jövők érkezünk meg elsőként reggelente. Ez egyáltalán nem volt baj: maradt idő a házi feladatok „egyeztetésére”, egy kis hajnali marhás-

kodásra. Érettségi után mezőgazdász szerettem volna lenni, aztán mégis úgy alakult, hogy elektroműszerész lettem. Ide az üzembe kerültem gyakorlatra, aztán itt is maradtam. Aki megélte az akkori időket, az tudja: a karbantartók munkája nem volt a végletekig feszített tempójú ...

- De a szalag mellett dolgozó nőké annál inkább - veszi át a szót a feleség -, akiknek elég sajátos korösszetétele volt, vagy nagyon fiatalok voltak, vagy nyugdíjra készültek. Az akkori szabályok szerint a nők 55 éves korukban mehettek nyugdíjba, és ehhez összesen 10 év munkaviszony kellett. Sok olyan 40-45 év körüli háztartásbeli asszony volt Marcaliban meg a környéken, akiknek a gyerekeik megnőttek, magukra lehetett hagyni őket, és el akartak helyezkedni valahol, hogy megszerezzék a nyugdíjogosultságot. Szakképzettség nélkül jól jött nekik az itteni betanított munka, de a normát teljesíteni kellett. Igen ám, de a nehéz fizikai munkában - földművelés, állatok gondozása -, amit addig otthon végeztek, más képességekre volt szükség, mint az üzemben. A kézügyességet igénylő finom mozdulatokhoz nem mindig tudtak alkalmazkodni a durva falusi munkában elnehezült kezek. Ilyenkor segítettek, akinek ez sehogy se akart menni, annak találtak más munkát. Normális, emberséges volt a légkör.

De akadtak született tehetségek is, elképesztően ügyes volt Vigmond Erzséni néni - a Laci anyukája -, aki amikor még kézzel kellett tekerceselni, olyan gyorsan dolgozott, hogy rázkódott az asztal is.

Egyszer még filmet is forgattak rólunk, Markos Miklós készítette, és levetítették a tévében. /Igen, A tévében, akkor még csak egy volt. / Emlékszem, Szabó Erzséni néni, az Ősz utcából, nyilatkozott benne, nagyon talpraesetten. Elmondta azt is, hogy az itteni asszonyok mind dolgoznak még mást is, amivel kiegészítik a család jövedelmét, ő például nyulakat tenyészt. Ez igen megtetszett a pesti feleségnek, csak úgy hívtak bennünket, hogy a nyúltenyésztő asszonyok. Az akkori munkások valóságos kétlaki életet éltek, otthon is volt egy gazdaság: állatokat neveltek, a térszben vállaltak részes művelést, működött a „háztáji”. Mi is rendszeresen hazajártunk besegíteni a szülőknek, igaz, a hasznát is láttuk. Hol ebbe, hol abba kaptunk egy kis pénzt, ami jól jött az otthonunk befejezéséhez. Ezt a telket még a férjem legényemberként vette, a házat is ő kezdte építeni. Ha nem is volt még készen, de lakható lett, mire megesküdtünk, úgyhogy be tudtunk költözni, aztán apránként befejeztük.

-Ezt szinte mindenki így csinálta akkor - veszi át a szót a férj. -Itt egészen

végig, a mai Arany János-Vörösmarty- Kodály utca közötti terület kukoricaföld volt, amit akkor kezdtek parcellázni. 39 ezer forint volt egy házhely, ezeket többnyire a vidékről bejáró, Marcaliban dolgozó fiatalok vásárolták meg, és elkezdtek szépen sorban épülni a házak, kalákában.

Akié éppen következett, ott dolgozott az egész brigád, aztán vonultunk eggyel tovább. Tudom persze, hogy manapság már elég röhejesnek tűnik ez az egész brigádmozgalom, és voltak is benne nevetséges dolgok, de ezekkel mi nem foglalkoztunk. Hogy úgy mondjam, nem toltuk túl az ideológiát, nem is nagyon feszegette akkor már az ilyesmit senki. Az összetartás számított, a közösség, tudhatta az ember, ha bajba kerülne, számíthatna a többiekre.

- Marxista egyetemre / korabeli nevén foximaxira / azért jártunk - kapcsolódik be Ica -, mert jóformán egy egész évi plusz szabadság járt érte évente. Igencsak jól jött az a háztáji munkában, nekünk akkor éppen nagy málnásunk volt. Sokat dolgoztunk, de biztonságban éltünk, meg támaszkodhattunk egymásra, a családban éppúgy, mint a munkahelyen. Később jött a vgmk vagy gmk, a / vállalati / gazdasági munkaközösség, ami már a szocializmus bomlásterméke volt, ma már tudjuk. Ez azt jelentette, hogy egy munkafolyamatot kiemelték a termelésből, és azt az üzem bér munkában kiadta az erre szerveződött brigádoknak, akik munkaidőn túl elvégezték a feladatot. Ezt lényegesen jobban megfizették, így tulajdonképpen négy órai többletmunkával dupla fizetést vihettek haza az erre hajlandó és persze képes dolgozók. Ez a világ öt évig tartott.

Kalákában épülnek a házak - munkában a brigád Horváthéknál, Bőszéknél

- Aztán jött az összeomlás.

- Az borzasztó volt. Olyasmivel kellett szembenézni, ami elképzelhetetlen volt azelőtt. 31 éve, 1989-ben bezárt a gyár, vége lett. Új, német tulajdonos vette át az üzemet, aki átalakította, később bővítette is az egészet, de ez már egy másik történet.

- Ahogy másoknak, nekünk is munka után kellett nézni -folytatja Józsi -, szerencsére találtunk is, elég hamar sikerült talpra állni. A feleségem alkalmazottként dolgozott tovább, én viszont más irányba próbálkoztam, és szinte állandóan képeztem magam. Gázszerelő lettem, és amikor a

Kalákában épülnek a házak - munkában a brigád Horváthéknál, Bószéknél

Névadón

KÖGÁZ átalakult, lépnem kellett, és megalakítottuk az új céget, ott folytattam a munkát egészen tavalyig. Ma már mindketten nyugdíjasok vagyunk, élvezzük az életet, amíg lehet --több órás szívűtém volt a tavasszal, rezgett a lécz, erősen. De nem hagyjuk el magunkat, én nagyon szeretek barkácsolni, komolyabb dolgokba is belevágok. Megtervezem a folyamatot, precíz rajzokat készítek, és jöhet a gyakorlati munka. Műszaki ember lettem a végére - neveti el magát -, nagy tekintélyű fizika-tanárom, Kállai Miklós, aki a gimnáziumban a fizikát próbálta megtanítani nekem, nagyot nézne, ha láthatná. De az ELKO, az felejthetetlen marad nekünk örökre, az volt az ifjúságunk, és igazán jó szívvel gondolunk az egykori munkatársakra is.

FOGÁSZATI ÜGYELET

A marcali lakosok már Keszthelyen is igénybe vehetik a szolgáltatást. Munkaszüneti napokon, heti pihenőnapokon, illetve ünnepnapokon 9.00-17.00 óra között.

Ügyelet címe:
8360 Keszthely, Kossuth Lajos utca 7-9.
(sétáló utca)
Telefon: +36 30 957-8577;
+36 83/777-427

ÖTVEN ÉVES A „SZAKI”!

Különleges tanév ez a Siófoki SZC Marcali Szakképző Iskolában. Nem csak a koronavírus miatt. Az önálló intézménnyé válás ötvenedik évfordulóját ünnepelek. Összeállításunkban ma már többségükben nyugdíjas tanárokat kértünk arra, idézzék fel az intézményben töltött éveket, kedves emlékeket. Természetesen a sor nem teljes, hisz akár egy könyvet is megtölthetnének a múltidéző sorok.

Először röviden ismerkedjünk meg az iskola történetével!

1953-tól működött Marcaliban helyi ipari tanulóiskola a megyeszékhely fiókiskolájaként. A közismereti tárgyakat Kőrösi Lajos, Kőrösi Lajosné, Pados Józsefné és Széll Ferenc tanította. A szakmai tárgyakat Szabó Lajos építészmérnök, Szakonyi Gyula gépész és elektronikus, Puska Lajos fodrász, Mohácsi Lajos szabó, Kőrösi Lajos asztalos. Tanárok, diákok, helyi kisiparosok közös munkával alakították ki a tantermeket. Igazgatók 1970-ig: Pados József, dr. Kis László, Széll Kálmán, Varga István.

1970-ben lett önálló intézmény a szakképző, hat tantermet kaptak a volt polgári iskola (Hősök tere) épületében. Az 522. sz. Ipari Szakmunkásképző Intézet nevet kapta. Az igazgató Szabó János volt.

Szabó János

384 tanuló 12 osztályban kezdte meg ekkor a tanévet. A legelső osztályfőnökök: Bódis Irén, Déghy László, Fábos Zoltán, Kovács Józsefné, Péter Lajos. Rá egy évre megkezdődött a sportpálya építése is Déghy László testnevelő tanár vezetésével.

Később a megnövekedett tanulói létszám miatt a gimnázium épületében is béreltek három tantermet. Véglegesen a mai helyére az 1979/80-as tanévben költöztek. Saját kollégiumot is kaptak, a mai X-házban. Igazgatók 1979-től:

Balászi Jenő

Csordás Ferenc

Bodrogi Csaba

Csonka György

Kerner Krisztina

1982-re megvalósult a csoportos tanműhelyi képzés, később lett zárt televíziólánc, iskolarádió, fényújság. Hosszú János és villanyszerelő tanulói építették ki a rendszert. Bevezették Erdős Józsefné vezetésével a számítástechnika oktatását is. 1988-tól érettségire felkészítő csoportok is működtek.

Rá egy évre átadták az iskola tanműhelyét, itt kaptak helyet a Medicor Művektől kapott maró- és esztergagépek. 1991-ben a Templom utcai óvoda átalakításával gazdasszony képzés indult. Az önkormányzat pedig a termelőszövetkezettől épületeket vett át a gyakorlati oktatás segítésére. Elindult a bőrdíszműves és a számítástechnikai képzés. Kulcsár János vette fel a kapcsolatot a budapesti Neumann János Számítástechnikai Szakközépiskolával, s ők segítették a módszertani munkát. Igyekeztek mindig is felmérni, milyen szakmákra van igénye a településnek, a környéknek. Így bővült a képzési paletta pl. varró, vagy a cukrász-pék szakkal.

1995-től több fenntartó váltotta egymást az iskola életében. (Somogy Megyei Önkormányzat, Marcali Városi Önkormányzat)

2015. július 1-étől a Somogyi TISZK jogutódjaként létrejött Siófoki Szakképzési Centrum tagintézményeként, Siófoki SZC Marcali Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája néven működik tovább.

Az itt végzett tanulók megtalálhatók a város üzemeiben, gyáraiban, önálló vállalkozásaiban, intézményeiben. Többen végeztek egyetemet, főiskolát. S voltak, akik visszatértek oktatóként szeretett iskolájukba. (Forrás: Marcali Szakképző Iskola 1953-2013)

Nagy József (Dódi), 1996 februárjától volt igazgatóhelyettes:

-1971 nyarán a szüleimnél találkoztam Szabó Jánossal, aki a szakmunkásképző igazgatója volt. Érdeklődtem a munkám, eddigi tevékenységem iránt, majd megkérdezte, nem szeretnék-e a szakképzésben dolgozni. Én? Még főiskolára jártam Körmenre, ekkor nősültem, a tinta még a képesítő bizonyítványom alig száradt meg. Átgondoltam, a családom is biztatott, igent mondtam. Huszonegy éves voltam, amikor benyitottam az 522. sz. Ipari Szakmunkásképző Intézet ajtaját, és hatvanegy, amikor becsuktam magam mögött.

Sosem felejttem el, hogy amikor elvállaltam az igazgató ajánlatát, kijöve az irodájából, a folyosón találkoztam egy fiatalasszonnyal, aki szintén az igazgatót kereste. Kis idő múlva a buszmegállóban várakoztam, amikor ott is megjelent a hölgy és a menetrendet fürkészte. Odalépett hozzám, és megkérdezte, én is a szakmunkásképzőben fogok-e dolgozni? Bemutatkoztunk egymásnak. Erdős Józsefné, Erzsike volt. Akkori kézfogásunk egy életre szóló barátsággá érlelődött a hosszú évek során. János bácsi (az igazgató) olyan tantestületet „toborzott”, ami tartósnak bizonyult. Mindnyáján, akik az ő igazgatása alatt, 1970-1979 között kerültünk az iskolához, onnan is mentünk nyugdíjba a kilencvenes évek végétől kezdődően. Az volt az elve, hogy olyan emberek tanítsák a gyerekeket, akik művelték is a szakmát. Amikor odakerültünk, mindannyian a családalapítás, otthonteremtés időszakát éltük. Ebből a szempontból is összetartottunk, részt vettünk egymás építkezési, felújítási, korszerűsítési munkálataiban. Pl. Kincses Ábel falazási munkálataihoz felsorakozott szinte az egész tantestület férfi tagsága. Meg is mutattuk a kőműves szakiknak, hogy nem csak „tintanyalók” vagyunk, ahogy ők mondták először. Hosszú János barátom volt a kollégák televízió szerelője- nem csak a villanyszerelőket oktatta-, hisz sokáig a Gelkánál dolgozott. Ő volt a hangulatfelelős az iskolai rendezvényeknek, órák előtti és közti szüneteknek. Zenét szolgáltatott. Néha óráin is, főleg rajzórán, amíg a gyerekek dolgoztak. Ha a

fiúk kemény rockot kértek, akkor ezt mondta: „Máté Pétert kaptok, beste kölkök!” Tanulói rajongtak érte, a lányok körülzárták, mindenkihez volt egy kedves szava. Ő volt mindig az első érkező reggelként az iskolába. Az iskola fényképésze is volt, neki köszönhetjük, hogy annyi fotó maradt ránk.

Az iskola sport életéért Déghy Laci volt a felelős, amit önzetlenül, odaadással végzett. Kézilabda, foci, atlétika, minden sportágban szervezett csapatot vagy éppen egyéni versenyzőt. A gyerekek mérkőzésekre való

utaztatásában Hosszú Jani és Péter Lali volt a segítségére. Sok szombatja és vasárnapja ment el a mérkőzésekre, versenyekre való utazással. Versenyzői nagyon szép eredményeket értek el a Vasas-kupákon és a Diákolimpián. A délutánok hangosak voltak a különböző sportágak edzéseitől, a házbajnokságoktól, amit az osztályfőnökök is nyilvántartottak, és ott szurkoltak csapatuknak a pálya szélén. Ő szervezte az ún. honvédelmi napokat is, ahol mi tanárok is kaptunk feladatokat. Országjáró Diákok Köre is volt nálunk, Péter Lajos vezette, sok tanulót megmozgatott. Ő volt az első főállású tanára az iskolának, Kovács Józsefné Malvinkával és Fábos Zoltánnal együtt. Összekovácsolták a tanárokat és diákokat az őszi mezőgazdasági munkák, a gólya- és diáknapok.

Az egyik diáknap fő attrakciója volt a tanárok által előadott Hófehérke és a hét törpe darab. Nagy derűlség fogadott bennünket. Hófehérkét Erdős Erzsike alakította szenzációsan. A királyfi Bodrogi Csaba volt. Jelmezeinket a női szabók készítették nagy műgonddal. A narrátor Giberné Bódis Irénke volt. Egyébként ő váltotta Fábos Zoltánt az igazgatóhelyettesi poszton.

Magyar-történelem szakosként és vezetőként is alapos, precíz munkát követelt meg magától és kollégáitól is. Tanítványaitól is ezt várta el, nem tűrte például a rövid ö és ü betűk pontjai helyett a vízszintes vonalakat. A másik nagy sikerű előadásunk a népszerű szappanopera nyomán az Isaura paródiája volt. Izaurát Bozsóki Jánosné (Aranka) alakította, Leonziót Rádics János. Ismét nagyot játszott Erdős Erzsike, Várfalviné Marika, Landi Pisti. Nagy ováció kísért minden monológot. Itt a narrátor Surányiné Dóra néni volt. Ő Irénke után lett igazgatóhelyettes, ő is magyar-történelem szakos volt. Kiváló pedagógus, óraelemzései példaértékűek voltak. Nyugdíjba vonulása után eltettem ezeket, s én is az utódomra hagytam, mindenki tanulhat belőle.

Kevés iskola mondhatja el magáról, hogy kinevelte saját oktatógárdáját. A géplakatosként végzett és a Szakma Kiváló Tanulója versenyen 1972-ben felszabadult Kulcsár János, a női szabó Szabó Lajosné, az 1973-ban végzett Ferencz Jenőné, az 1976-ban szabadult Krénusz Éva és Árvai László, az 1977-es Landi István, a 79-es Franciscs né Karl Mária, majd Farkas Zoltán, 1986-ban Sándor Károlyné, mind nálunk sajátította el a szakma alapjait. Ha végigmegyünk Marcali utcáin, lépten-nyomon a szakiban végzett mesteremberek cégtábláival találkozunk. A teljesség igénye nélkül néhány név: Kéthely felől a Lantos Szerviz, a Pintér Szerviz, a Herceg Gumiszerviz, Szabó autókereskedés, Péter Robi vendéglője, Gáspár Zsolt villamosboltja. S mennyien lehetnek vidéken! Megtalálhatóak diákjaim a rendőrségen is, Enhoffer Tibi és Bájhóber Lali magas beosztást értek el.

Nyomozó volt Kiss Jenő, körzeti megbízott volt Vadál József, Landi István, Rákóczi Balázs. Most is ott dolgozik Marton Tamás és Márton Gyuszi. A Spar üzletet vezeti Czinkné Gyöngyi, tűzoltó Beck Tomi, Mercz András, a Rózsa testvérek. Mentősök Dombóvári István és Gazda Zoltán.

De dicsekedhetünk olyan volt tanulóinkkal, akik doktori címet szereztek: Árvai Tibor, Terjék Gábor, Bodoróczi János. Vagy mérnökök lettek: Mika László, Molnár Balázs, Osvald Ferenc.

Meg kell még emlékezni egy szeretetre méltó, nagyon kedves és szorgalmas asszonyról, aki olyan rendet tartott körülöttünk első iskolában, hogy enni lehetett volna a köveztől. Ő Elek Gyuláné, Bözsi néni, aki a takarítás mellett postai ügyeket intézett, tízórait osztott a gyerekeknek, és még bolti bevásárlásokat is elvégzett nekünk, hisz gyakran egész nap tanítottunk.

Giberné Bódis Irén:

- 1970. szeptember 1-je számomra is új kezdetet jelentett: új iskola, új élet. Szinte a semmiből kellett mindent felépíteni, új hagyományokat teremteni, megszervezni az iskola életét. Magyarán lévén a kulturális élet lett a fő területem. A 70-es évek szokásai szerint irodalmi szakkört, irodalmi színpadot szerveztünk. Hihetetlen, mennyi tehetséges fiatal töltötte itt együtt a délutánokat. Házi, megyei versenyekre, ünnepekre készültünk. A legsikeresebb talán a Csokonai-év volt 1973-ban, amikor bemutattuk Az özvegy Karnyóné s két szeleburdiak című darabot a Művelődési Ház színpadán. Ki kell emelnem a két főszereplő alakját, ami felejthetetlen: Magyar Sanyi és Nagy Erzsike (Kukac). A kollégák is segítettek, jelmezt varrtak, díszletet rajzoltak. Szakmai sikerem, hogy Major Krisztinával országos döntőben voltunk Győrben a Szép Magyar Beszéd versenyen. Futó Katalinnal pedig Nagykőrösön jártunk az Arany János balladamonddó versenyen.

Aztán a következő évtizedek más feladatokat hoztak. 1987-től nappali és levelező tagozaton tanítottunk szakközépiskolásokat. Magyar és történelmet oktattam 36-40 gyerekeknek. Nem volt könnyű időszak. Délután meg jöttek a levelező tagozatosok. Jó volt tanítani a felnőtteket, a többségük tanulni, érettségizni akart, és érettségizett is. Hittek abban, amit csináltak. Tagozatvezetőként az én dolgom volt megszervezni az oktatást. A tantestület segítőkész volt, félszavakból is megértettük egymást. Megszerveztük a kétéves intenzív tagozatunkat is nappali képzésben

azoknak, akik még nem dolgoztak, de valamilyen szakmát már tanultak. Nagyon szép eredményeket értünk el velük, még tanár is lett közülük. Utólag szép volt ez a 36 év, nehéz és jó időszakok váltották egymást, jó rájuk emlékezni.

Kulcsár János:

-1974. január 1. óta vagyok pedagógus a Szakmunkásképző Iskolában: oktatóként kezdtem a tápsonyi gépállomáson. Szabó János volt az akkori igazgató. Az önálló 522. sz. Szakképző Iskola először a Noszlopy Iskola újonnan elkészült épületrészében működött, az ottani terasz fém szerkezetét többek között én is csináltam, majd lekerültünk a Simon térre.

A kezdő tantestület fiatalokból és tapasztalt szakikból tevődött össze. Természetesen kollégaként kezelték bennünket. Csak néhány név: Szabó János, Fábos Zoltán, Ferencz Ica, Szabó Erzsike, Bódis Irénke, Kovácsné Malvinka, Hosszú János, Nagy József, Szabó Béla. Majd később Csordás Ferenc, Surányiné Dóra néni, Bodrogi Csaba. A gazdaságisok, Huszárné Toncsi és Tüttő Marikára. (Mindenkét szívesen felsorolnék.)

Milyenek voltak a tanulók?

Amit igazán fontosnak tartok megemlíteni, volt mögöttük szülői háttér. Dicséretes volt a munkához való pozitív hozzáállásuk, felelősségérzetük egymás iránt. Éreztem és tudtam, nem vallok velük szégyent „idegen pályán” sem. Akiket akkor képeztünk, azok a szakemberek adják ma is Marcali iparának derékhadát. Országos versenyre háromszor is eljutottam a tanulóimmal, köztük Borsos Tamással, akinek a vállalkozása az iskola utcájában működik.

Ma sem rosszabbak a gyerekek, csak másképpen kell motiválni őket és tanulásra bírni. Számítástechnikai ismeretek és tudás nélkül szinte sem mire sem megyünk. Én programoztam azt az első CNC vezérlésű gépet, ami a városban elsőként a mi iskolánkban volt. A gépet Bodrogi Csabával hoztuk haza, kalandos úton, szilveszter napján Nyírbátorból, de úgy érzem nem volt hiábavaló, hisz ez alapozta meg a jövőt.

Eszembe jut egy kedves kis történet:

A Simon téren az igazgatóhelyettesi irodába, ahol Dóra néni dolgozott, valahogy beköltözött egy egér. Hatalmas sikítózás közepette rohant ki az irodából, mint akit az egér be akar kapni.

-Most órára kell mennem, amire visszajövök, fogjátok meg!

Azonnal cselekedni kezdtünk, a kolléganők kérése az parancs. Csordás Ferenc igazgató hazament a vadászpuskájáért, és beült az irodába még kicsengetés előtt, lövésre készen a fegyverrel a kezében. Természetesen azért azt megszerveztük, hogy Dóra néni reakcióját minél többen „lesből” is lássuk. Lopakodva, tétovázva nyitotta ki az ajtót, és amikor meglátta a „fegyveres embert”, csak annyit tudott mondani, kérdezni rémülten:

-Te mit csinálisz itt?

-Várom az egeret.

Aztán kitört a kacagás.

Erdős Józsefné:

-1971-ben kezdtem tanítani a Marcali szakmunkásképző Intézetben, s ebből az iskolából mentem nyugdíjba is. Az épületünk kezdetben még „al-bérlét” volt a Noszlopy Iskolánál. Nehézkes körülmények között kezdtünk, de lelkesek voltunk. Mi is, és a gyerekek is. Tanítottam az iskola minden diákját. Kettőn vittük Kovácsné Malvinkával a matematikát, a fizikát és a kémiát. Olyan osztályaink voltak, mint a bórdíszműves-autószerelő párosítású vegyes osztály, amibe négyes és jeles tanulók érkeztek. Minden tanévet almaszedéssel kezdtünk, ami jó volt arra is, hogy összekovacsoldjunk a diákokkal. „Mumus” tárgyakat tanítottam, de kellett a matematikai alapok a szakmai tárgyakhoz is. Versenyekre is jártunk, hoztunk el első helyezéseket is. Mindig fontosnak tartottam fizika órákon a kísérletezéseket, lett szertár és szaktanterem is a földszinten, amikor a Simon térre költöztünk. Voltam munkaközösség-vezető, ifjúságvédelmi felelős is. Volt, akinek ruhát, cipőt harcoltunk ki. Aranyos eset történt velem ezzel kapcsolatosan. Egyszer megállított egy megtermett felnőtt férfi az utcán, üdvözölt, és közölte velem, hogy tőlem kapta az első cipőjét.

Több tanítványom szerzett érettségit, tanult tovább. Büszke vagyok erre. Lettek közülük kollégák is. Milyen érdekes, Pékné Mariát még Pusztakovácsiban tanítottam 5. osztályban, Jósti (Erdős József) tanítványaként megyei matematika versenyt nyert. S később évekig együtt „laktunk” a fizika szertárban, ami egyébként mint menedék szolgált sokaknak. Viccesen ki is írtuk a falára: „Kávé, teja, lyó szó!”

Marikával lelkiileg nagyon közel kerültünk egymáshoz, egyfajta anya-lánya kapcsolat lett ez.

Azt kell mondjam, nem a kapott kitüntetés tett büszkévé és töltött el örömmel igazán, hanem az azóta már szülővé és nagyszülővé lett gyermekekből áradó hála és szeretet, ami még mindig övez. Azt szoktam mondani, hogy Marcali és környéke összes gyermekét vagy a párom a gimnáziumban, vagy én a szakképzőben tanítottam, és azokból rendes emberek lettek. Most ugyanazon falak között Babi lányom tanítja mindenkiné a matematikát, akire nagyon büszke vagyok.

Déghy László:

-1969. augusztus 15-én kerültem Marcaliba, testnevelés-történelem szakos tanárként. Először a gimnázium épületében, majd a Noszlopy Iskola új szárnyában tanítottunk. Egy év alatt 40X20-as kézilabda pályát építettünk. Jó tantestület volt, még tornaünnepélyeket is tartottunk. A

Simon téren már tornatermünk is lett. Itt is két kézilabda és egy kosár pályát építettünk a gyerekekkel. Tíz osztályom volt a harminc év alatt. Szép eredményeink voltak, országos atlétikai versenyen, kézilabdában. Segítettük a város labdarúgó csapatát is, az ifiben heten is szerepeltek. Sok mindent szerveztünk, szép időszak volt. Negyvenkét év tanítás után mentem nyugdíjba 1997-ben. Azóta megkaptam az aranydiplomámat is.

Pék Róbertné:

-1979-től a szakképző kollégiumában dolgoztam, hisz pedagógia szakot is végeztem. Úgy nyolcvan körül volt a létszám, az igazgatója Bódis Irénke volt. Utána GYES-re mentem, s 1983-ban mentem át az iskolába matematikát tanítani. Itt is együtt dolgoztam Irénkével, egészen a nyugdíjig, 2018-ig. Végig osztályfőnök voltam, vittem szakközepes osztályokat, kétéves intenzív tagozatot Malvinkával, s okítottam a szakmunkásokat is. Sok gyerek volt a kezeim alatt. Őt igazgatóval dolgoztam együtt az évek alatt, mindegyikkel megtaláltam a hangot. Családcentrikusak voltak, ez fontos, mivel a kezdetekkor kislányokat neveltünk, én közben Pécsre egyetemre is jártam. S a párom is sokat segített, nélküle nem bírtam volna a sok tennivalót. Nem ijedtem meg a kihívásoktól. Volt olyan, hogy 26 fiúnak voltam az osztályfőnöke, esztergályos-villanyszerelő-kőműves tanulóké. Nálam végzett Gáspár Zsolt, Horváth Krisztián fényképész, Apagyi Miklós, aki még mindig esztergál. Szántó Péter, vagy a gazdálkodó Horváth Péter. Mind sikeresek Marcaliban. Mindig rám köszönnek, érdeklődnek felőlem a volt tanítványok, jó velük találkozni. Sok kollégától tanultam, továbbörökítettük azokat az értékeket, amiket ők képviseltek munkájukban s az életben. Soha nem vágytam másik tantestületbe a 39 év alatt.

Szakonyi Hajnalka (tanítvány):

Hajnalka érettségit, majd diplomát szerzett. Ma az ÁNTSZ-nél dolgozik. -Az első emlékem a beiratkozáshoz köthető. Emlékszem, azt mondta nekem akkor az igazgató úr, hogy itt is tanulni kell ám. Abban a percben elhatároztam, hogy majd megmutatom én, hogy mire is vagyok képes. Mindent megtettem ennek érdekében. Nagyon jó tanáraink voltak. Különösen szerettem többek között a történelem tanáramat, Tólosné Újság Zsuzsannát és az ő óráit. Én voltam a „kis Jókai”, mert mindig kisebbfajta regényeket írtam neki az esszéimben. Fehér Andrea magyartanárnőmmel csoportos irodalom versenyekre jártunk, ahol mindig jó eredményeket

értünk el. Nagyon szerencsésnek mondhatom magam, mert amikor átíratkoztam ide, még sokáig kérdéses volt, hogy valóban el tud-e indulni a pék-cukrász szak, mert nagyon nehéz volt gyakorlati helyeket találni. Remek osztályfőnökünk volt Herbel Ferenc személyében, aki az egyik szakmai oktatónk is volt. Mindent, amit megtanultam, részben neki köszönhetek. Ahogy azt is, hogy 2009-ben eljuthattam a Szakma Kiváló Tanulója Versenyre, és lelkiismeretes felkészítésének köszönhetően felszabadulást nyertem az év végi vizsgák teljesítése alól. Ez a verseny az iskola életében is jelentős volt, mert egy teljesen kezdő szak volt akkoriban, nem tudtuk, hogy mire számíthatunk a versenyen. Szántó Angéla tanárnőre is mindig jó érzéssel emlékszem vissza. Mindig bátorított és megerősített abban, hogy bármire képes vagyok, csak hinni kell benne. És igazából most felsorolhatnám az egész akkori tanári kart, mert mindenre szívesen gondolok vissza.

Csonka György:

-Bár csak kettő tanévet voltam az intézmény vezetője (2015/2016, 2016/2017), így is van pár dolog, amire szívesen és büszkén emlékszem vissza. 2015-ben előzetesen felmérésre kerültek a szakképzési centrumok és tagintézményeik elengedhetetlen felújítási és karbantartási igényei. Ezt követően 2016.02.11-én kaptam egy e-mailt, amelyben jelezte a Centrum, hogy az NGM tervezni szeretné a várható feladatokat és költségeket.

A megalapozott tervezés érdekében átfogó fejlesztési tervet kellett összeállítani, négy területre. Épület felújítás, energetikai fejlesztés, iskolai tanműhely géppark fejlesztés és informatikai eszközök beszerzése. A határidő elég szoros volt. Az első témában február 15, a többiben február 18. Közte egy hétvége. Az általunk benyújtott fejlesztési terv elfogadásra került, amelynek köszönhetően aztán a közelmúltban elkészült iskolánk homlokzatának felújítása, nagyobb műszaki tartalommal, mint az eredeti tervezet volt. Sok egyeztetésbe került.

A 2016-os év igazán sikeresnek mondható a felnőttoktatás területén. Egy nappali és egy esti osztályban is sikerült indítanunk informatikai rendszeremeltető képzést. Ugyanebben az évben keresztféléves képzés keretén belül indítottunk egy osztályt ipari gépész szakmában. Sajnos újabb képzés azóta sem indult. Szintén 2016-ban, több évi szünet után sikerült ismét elindítanunk az érettségire történő esti felnőttoktatást, ami jelenleg is folyik intézményünkben.

Kerner Krisztina:

-2002 óta tanítok a szakképzőben testnevelést, hamarosan osztályfőnök is lettem. Ez volt az első munkahelyem, azelőtt a versenysport határozta meg az életem. Az egy burok, meg is rémültem az elején, mint tanár. De hamar felvettem a ritmust s élvezem a tanítást. Kihívás kamaszokkal foglalkozni, az ő kis világukat megismerni, hatni rájuk. Sok jó sportnapot, kirándulást szerveztünk együtt.

Mi motivált, hogy pályázzak az igazgatói posztra? Testnevelés tanárként elkezdtem mással is foglalkozni, én lettem a szervezője a kompetencia méréseknek, majd munkaközösség-vezető lettem. Megint más jellegű feladatok háruáltak rám. Igazából azért, mert úgy éreztem, mi jó kis iskola vagyunk, s valamiért mégis vannak olyan nyolcadikosok, akik elmennek tanulni a városból. Nem értem, miért? Ezen szerettem volna változtatni, hisz élsportolóként sosem szerettem a legyőzöttség érzését.

Az évfordulóra lelkesen készültünk. Minden hónapra terveztünk valami programot, nem tudjuk, ezekből mit enged megvalósítani a járványhelyzet. Tavasszal lesz egy nagyobb ünnepség a Művelődési Központban. Ki szeretnének adni a tablókól összeállított könyvet, ehhez anyagi forrásokat keresünk.

Nálunk a sikereket nem doktori címben mérik. Sokszor egy hátrányos helyzetű, nehéz sorsú diák eljuttatása a szakmához felér azzal. Kicsi, de jelentős sikerek ezek, s bízom az iskola jövőjében.

Lendván ünnepelte együttműködésük 25. évfordulóját a szlovén partner-egyesület helyi csoportja és a városunkban működő Bajtársi Egyesület. A gálaműsorban nagy sikerrel lépett fel a marcaliak Dalárdája.

Civil egyesületeink igyekeztek kihasználni a nyári jó időt - no meg a karantén feloldását - és változatos programokat szerveztek maguknak: a Mozgáskorlátozottak a Városi Fürdőben strandoltak, a Honvéd Nyugállományúak Újvárfalvára kirándultak.

A Kiwanis helyi szervezetei az önkormányzat támogatásával jótékonyági rendezvényt tartottak, és a közel hétszáz ezer forintos bevételt annak a marcali családnak ajánlották fel, akik egy nyári lakástűzben elvesztették az otthonukat.

A járványügyi intézkedések alaposan leszűkítették a Kultúrház lehetőségeit, de a körülményekhez képest igazán mindent megtettek, hogy ne maradjon teljesen programok nélkül a város: tartottak kreatív foglalkozásokat a selyemfestéstől a diótorta-készítéig, a gyerekeknek pedig a mozgó játszótér jelentett újdonságot más tevékenységek mellett.

A Marcali Kiwanis Young Klub az idén is megszervezte a korábban is nagy sikert arató Csibészke-napot, amely színes kínálatával, érdekes játékaival most is remek szórakozást nyújtott az aprónépnek.

Értekezletre gyűltek össze a városházán Marcali legtöbb embert foglalkoztató cégeinek vezetői, hogy dr. Sütő László polgármester koordinálásával összehangolják járványügyi intézkedéseiket annak érdekében, hogy meg tudják őrizni a munkahelyeket és a köznyugalmat is. A város azzal segítheti a folyamatos működést, hogy a tavaszi hullámhoz hasonlóan most is biztosítani fogja a dolgozók gyermekeinek napközbeni felügyeletét, ellátását és nevelését: működnek az óvodák, a bölcsőde és az étkeztetés is.

Befejeződött a volt „nőtlen tiszti” átépítése. A teljesen felújított, átalakított szállóban harminc, negyvenöt és hatvan négyzetméteres lakások vannak, amiket marcali cégek bérelhetnek saját dolgozóiknak. Egy szint pedig teljes egészében a város rendelkezésére áll - ezeket Marcaliban letelepedni szándékozó, itt munkát vállaló fiataloknak tartják fenn, illetve ezeket szánják az önállóvá váló kórház leendő orvosainak. Az itt kialakított közel harminc parkolóhely talán enyhít valamit a belváros parkolási gondjain is.

Megkezdődött a Rákóczi utca felújítása. Ahogy az előkészítés idején több alkalommal, a munkálatok megkezdésekor is tartottak lakossági tájékoztatót az érdeklődőknek. Ezen Arany Attila, a városháza illetékes referense részletesen bemutatta a kiviteli terveket - ezek nyilvánosak, bárki tanulmányozhatja őket - a munkamenetet pedig Nagy László, a kivitelező Marcali Közút KFT. ügyvezető igazgatója ismertette.

Dr. Sütő László polgármester az építkezéssel együtt járó elkerülhetetlen kellemetlenségek elviseléséhez kért türelmet a város lakóitól, remélve, hogy a jövő szeptemberre elkészülő új főútca szépségével kárpótol majd mindannyiunkat a bosszúságogért.

A Penny Market, a Tesco, a Lidl és a Spar mellé az Aldi is üzletet nyitott Marcaliban, bővítve a választékot a helyi és a környékbeli vásárlók számára.

Begyulladt a hulladékválogató csarnokban közel száz köbméter szemét. A marcali tűzoltók környékbeli kollégáik segítségével megfékeztek a lángokat, így szerencsére nem lett nagyobb baj a dologból.

rendezvényeket biztonságosan ott már nem lehet megtartani. Bizzunk benne, hogy csak megszabadulunk egyszer ettől a mindennapjainkat felforgató vírustól, és újra örülhetünk tömegeket megmozgató fesztiváloknak, színvonalas előadásoknak.

Pályázati pénzből, a hívek adományaiból és a Marcali Önkormányzat egy-millió forintos hozzájárulásával újjátották fel a gombai templomot. A belső munkálatok befejeződtek, így hosszú szünet után október első vasárnapján ismét szentmisére gyűlhetnek össze a hívek templomukban, akik Iván atyával együtt remélik, lesz lehetőség a külső felújításra is.

Jeles ünnep Mihály napja szeptember hónapban, amelyhez számtalan hitéletbeli és népi hagyomány kapcsolódik. „Szent György öltöztet, Szent Mihály vetkőztet”, tartja a mondás, és ennek megfelelően ekkor zárul le a földéken a munka, beteterlik az állatokat, számadást készítenek, hálát adnak a termésért, és kezdődhet a lakodalmi szezon is, miután a híres vá-

Megalakulásának 50. évfordulóját ünnepelte a Honvéd Nyugállományúak Klubja. Megjelentettek egy kiadványt is a jeles alkalomból, ebben az elmúlt fél évszázad egyesületi életének állítottak emléket.

Befejeződött a piactér átépítése. A vizesblokk és a tető rendbetétele mellett a terület új aszfaltburkolatot is kapott. A legnagyobb változást azonban a gyerekek körében népszerűvé vált, elég hamar belakott játszótér és a fedett színpad elkészülte jelenti. A közkezdelt városi programok látogatottsága mára már kinőtte a Künzelsau teret, nagyobb

sárokon gazdát cseréltek a portékák. A város több óvodájában is felelevenítették a Mihály - napi vásárok hagyományát, ahol nemcsak a gyerekek által nagy buzgalommal készített csecsebecsüket árulták, hanem sikerült a régi vásárok hangulatát is megidézni: volt táncház, színes műsor, sütőtök és pogácsa – „ettek-ittak-nem bánkódtak”.

A szőlőhegyi kápolnánál, biztonsági okokból szabadtéren tartották meg a Szent Mihály napjához kapcsolódó hálaadó szentmisét, aminek keretében a hívek köszönetet mondanak a termésért, amit ilyenkor meg is áldanak.

SZÉP OTTHON 2020.

A „Szép Otthon 2020” cím odaítélésére alakult bíráló bizottság a 2018-as és 2019-es évben Szép Otthon címben részesített 130 ingatlant ismételtelen megtekintette és értékelte. A bizottság döntése alapján valamennyi ingatlan a 2020-as évben is méltó a Szép Otthon címre.

2020-ban „Szép Otthon” feliratú, házfalra rögzíthető táblát és az oklevelet, valamint a díjjal járó jutalmat polgármester úr személyesen adja át. A koronavírus-járványra való tekintettel a későbbiekben értesíteni fogjuk arról a díjazottakat, hogy a díj átadására melyik városi rendezvényen kerül sor.

„Szép Otthon 2020” Díj I. fokozatát.
Marton Ferencné - Marton Ferenc
Marcali, Szabadság u. 35.

„Szép Otthon 2020” Díj II. fokozatát.
Szanyi Gáborné - Szanyi Gábor
Marcali, Ősz u. 13.

„Szép Otthon 2020” Díj III. fokozatát.
Bódisné Antal Katalin
Marcali, Berzsenyi u. 50.
Szép Otthon Díj elismerésben részesült, valamint a Polgármester Különdíjában részesült
Gyányi Sándor
Marcali, Szigetvári u. 114.

Marcali az Otthonunk Egyesület különdíját
Tálos Imre
Marcali, Széchenyi u. 88.

SZÉP OTTHON

— MARCALI —

ENERGETIKAI ELEMZÉS KÉSZÍTÉSE, LAKÓHÁZAK ENERGETIKAI KORSZERŰSÍTÉSE ELŐTT ENERGETIKAI TANÚSÍTVÁNYOK KÉSZÍTÉSE

Mika László Energetikai tanúsító, Építésztervező szakmérnök • Marcali, Jókai u. 27. • E-mail: mika.laszlo60@t-online.hu

Telefon: **06 30 285-4982**

Az ideális felújításhoz a következőkre kell törekedni:

A lehető legnagyobb energia-megtakarítást érjük el. A következő 25-30 éves felújítási ciklusban a lehető legkisebb összköltsége legyen.

Költség optimalizált szintre történő felújítás.

Az épület fűtésének éves hőenergia igény számítása.

Az energetikai elemzés alapja. Az épület energia igénye alapján célszerű mérlegelni a korszerűsítés mértékét.

A korszerűsítés megtérülési idejének számítása. Épületgépészeti rendszer korszerűsítése.

A legoptimálisabb fűtési és melegvíz-ellátási rendszer kiválasztása az adott épületre.

Megújuló energiaforrások alkalmazása.

Napelem rendszer tervezése az épület energia igényéhez, napelemek száma, a rendszer teljesítménye és költsége. Mikor érdemes napelem rendszert telepíteni. A hatékonyság tovább fokozható, fűtésre optimalizált hőszivattyús klímaberendezéssel.

KULTÚRTERASZ

NOVEMBER

SZABADTÉRI ELŐADÁSOK
A KULTURÁLIS KORZÓ ELŐTTI SÉTÁNYON

2020. NOVEMBER 7. (SZOMBAT)
16:00-17:00
"A ZENE AZ KELL..."
A MARCATO
ÜTŐEGYÜTTES MŰSORA
VEZETŐ: SÁRKÁNY ZSOLT

2020. NOVEMBER 21. (SZOMBAT)
16:00 - 17:00
„MIÉNK ITT A TÉR”
A MARCALI BERZSENYI DÁNIEL
GIMNÁZIUM DIÁKJAI,
BARANYI LIÁNA ÉS BARÁTAI ZENÉS MŰSORA.

AZ ELŐADÁSOK A JÁRVÁNYÓGY HELYZETRE VALÓ TEHINTTEL, REGISZTRÁCIÓHOZ KÖFÖTTEN - ÉS AZ INFRASTRUKTURÁLIS ADOTTSÁGOKAT FIGYELEMBE VÉVE - KORLÁTOZOTT LÉTSZÁMBAN LÁTOGATHATÓK.

A KULTÚRTERASZ PROGRAMJA INGYENES, AZONBAN LEJÁRÓIDŐ VAGY 300 FORINTOS LÁTOGATÓJEGY VÁSÁRLÁSÁRA, AMI AKÁR DE IS VÁLTHATÓ A KORZÓ CAFÉ-BAN EGY FORGÓ TEJÁRA, ÜDÍTŐRE, VAGY KÁVÉRA.

TOVÁBBI INFORMÁCIÓ ÉS TELEFONOS REGISZTRÁCIÓ DE 15-610-448
ONLINE REGISZTRÁCIÓ: MŰVELŐDÉSI KÖZPONT FACEBOOK OLDALÁN A VÁLTHATÓ ESEMÉNYEKNEK.

HOSSZ IDŐ ESETÉN A RENDEZVÉNY ADOTT SZABADTÉRI PROGRAMJA A KULTURÁLIS KORZÓBAN KERÜL MEGJÁRATÁSRA, EBBEN AZ ESETBEN LÁTOGATÓINKNAK MASZK VISELÉSE KÖTELEZŐ.

A MŰSORVÁLTOZTATÁS JOGÁT FENNTARTJUK

MARCALI MŰVELŐDÉSI KÖZPONT

TÖLTSE LE A MARCALI VÁROSI MOBILALKALMAZÁST!

Már letölthető Android
rendszer futtató és
iOS alapú iPhone
telefonokra is.

LETÖLTHETŐ:
[HTTP://MARCALI.HELYSEGKALAUZ.HU](http://marcali.helysegkalauz.hu)

MARCALI NAPLÓ

ÖNKORMÁNYZATI MAGAZIN

Felelős kiadó:

Marcali Város Önkormányzata

Felelős szerkesztő:

Horváthné Csoszó Gyöngyi

Nyomdai kivitelezés:

Domonkos Nyomda, Marcali

Fotók: Marcali Portál

Pédányszám:

készült 5000 példányban.

Ingyenes kiadvány

Nyilvántartási szám: 831268

ISSN szám: 2416-0539